

Η ανάγκη για δημιουργία μιας Εκκλησίας πηγής «ύδατος ζώντος» (Ιερομόναχος Ελευθέριος Μπαλάκος)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2jmC1u3>]

Πρέπει ο υποψήφιος κληρικός να μην εκλέγεται και οδηγείται στο θυσιαστήριο μόνον απ' τον Επίσκοπο και μια μικρή ομάδα, αλλά να είναι εκείνος που έχει τα προσόντα και τις προϋθέσεις, που προβάλλεται όμως απ' τον λαό και προτείνεται στον Επίσκοπο και που ο Επίσκοπος τελικά εγκρίνει ή απορρίπτει. Αυτό προϋποθέτει άλλη σχέση του Επισκόπου με το ποίμνιό του και άλλη σχέση του ποιμνίου με τον Επίσκοπό του. Είναι απαραίτητο όμως να γίνει. Έτσι ο κληρικός δεν θα είναι κάποιος που προσγειώθηκε κάπου αλλά κάποιος που προήλθε απ' τα σπλάχνα μιας οικογένειας και αυτή την Οικογένεια υπηρετεί. Η συμμαρτυρία συνεπώς δεν θα πρέπει να είναι μόνο υπόθεση του πνευματικού αλλά επισφράγιση και μόνο της από κοινού συμμαρτυρίας του λαού. Επίσης θα πρέπει ο λαός να εισακούγεται απ' τον Επίσκοπο όταν ο παπάς του δεν είναι ποιμένας του αλλά κακοποιός πάνω στο Εκκλησιαστικό Σώμα. Θα πρέπει να εκπίπτει σύμφωνα με τους κανόνες της Εκκλησίας απ' την Ιερωσύνη και τη διακονία του ο εμμένων σκανδαλοποιός και όχι να συγκαλύπτεται απ' την Εκκλησιαστική του αρχή ή με την ανοχή της να συνεχίσει να ασελγεί πνευματικά απέναντι στους πιστούς.

Αυτό θα γίνει όταν κατά το ανθρώπινο ολοκληρωμένες προσωπικότητες προσέρχονται να διακονήσουν τον λαό του Θεού, κατά το ανθρώπινο έχουν προϋποθέσεις να τον διακονήσουν, και είναι πρόσωπα λαοπρόβλητα και κοινής αναγνωρισιμότητας κλήρου και λαού.

3. Η Συμμετοχή του λαϊκού στοιχείου στην ζωή και την Διοίκηση της Εκκλησίας

Πώς θα γίνει αυτό; Όταν ο κλήρος και δὴ ο ανώτερος δεν αισθάνεται αυτάρκης και ο μόνος που έχει εξουσία να ασχολείται με τα ουσιαστικά της Εκκλησίας. Κατ' αρχήν η σωστή λειτουργία των Ενοριακών εκκλησιαστικών συμβουλίων. Οι λαϊκοί να μην είναι απλά παρατηρητές των ενεργειών του προϊσταμένου τους κληρικού αλλά όντως συμμετοχοί, αξιοποιώντας τα χαρίσματα που έχουν όπως προκύπτει μέσα απ' το Μυστήριο του Βαπτίσματος και του Χρίσματος που έχουν δεχθεί. Είναι συμμετοχοί ισότιμοι στα Εκκλησιαστικά με διαφορετικό ρόλο και διακριτό σε σχέση με τον κλήρο. Είναι απαραίτητη η ενεργή παρουσία και συν-διοίκηση με τον κλήρο ξεκινώντας απ' την Ενορία, συνεχίζοντας στο τοπικό κέντρο που είναι η Ιερά Μητρόπολη και φτάνοντας μέχρι την εκπροσώπηση και την ενεργό συμμετοχή του σε Οικουμενικές ή Παν-Ορθόδοξες Συνόδους. Το ίδιο θα πρέπει να υπάρξει και στην λατρεία. Κατανόηση των λεγομένων και των Ακολουθιών και συνεπώς ενεργή συμμετοχή στα τελούμενα. Όχι παθητικοί θεατές αλλά ενεργοί συν-ιερουργοί με τον κλήρο. Όχι αποκομμένοι αλλά ένα Σώμα προσευχόμενο.

4.Να τολμήσουμε

Χρειάζεται θάρρος και τόλμη για να βγάλεις την σκόνη που έχει καθίσει πάνω στην παράδοσή μας. Μας βολεύει πολλές φορές και τους κληρικούς και τους λαϊκούς να μείνουμε σε αυτό που είμαστε, στην πεπατημένη οδό και ας μη μας βγάζει κάποτε πουθενά. Φοβόμαστε να αλλάξουμε και ας βλέπουμε πως είμαστε λάθος. Αγχωνόμαστε μπροστά στην ανάληψη της προσωπικής μας ευθύνης. Και τελικά προκύπτει το ερώτημα η Εκκλησία που έχουμε είναι η Εκκλησία που θέλουμε; Όχι Εκείνη την Εκκλησία που μας λέει «ναι» σε όλα, που μας χαϊδεύει τ'αυτιά, και που είναι αρεστή γιατί ικανοποιεί τα πάθη μας. Έχει συμβεί και αυτό στην ιστορία της Εκκλησίας. Μιλώ για την Εκκλησία που είναι πηγή «ύδατος ζώντος». Όπου Εκεί ο πιστός βρίσκει τον Θεό του και που με τον τρόπο ζωής που ζεί καλύπτει τις πραγματικές του ανάγκες. Γίνεται άνθρωπος σώος- δηλαδή σώζεται πραγματικά- ως πρόσωπο και γίνεται σύμμορφος της εικόνας του Χριστού.

Να δώσει ο Θεός!